

Kommissionens Flertal foreslaar, se Lovudkastets § 12, dels at der ydes Familieforsørgere med Børn en særlig *Understøttelse pr. Barn* og dels at der ved langvarig *Arbejdsløshed* ydes en særlig efter Arbejdsløshedens Varighed beregnet Hjælp, samt at der i øvrigt forbeholdes de arbejdsløse Adgang til, hvor der foreligger Forhold, der bevirker, at de hidtil omhandlede Understøttelser maa anses for utilstrækkelige (f. Eks. Sygdom, Mangel paa Beklædningsgenstande eller nødvendige Arbejdsredskaber o. lign.) at faa yderligere Understøttelse af Hjelpekassen efter den kommunale Dyrtidslovs almindelige Regler.

Ifølge Forslaget er det Mening, at de i 1ste og 2det Stykke omhandlede Ydelser skal udredes af Hjelpekassen uden nærmere Undersøgelse af vedkommendes Transsforhold, medens Understøttelserne efter 4de Stykke ydes paa sædvanlig Maade efter forudgaaende Undersøgelse af det enkelte Tilfælde.

Efter det nævnte Forslag vil det omhandlede Tillæg ved langvarig Arbejdsløshed udgøre et Mindstebeløb af 18 Kr. for en Ikke-Familieforsørger, 36 Kr. for et Ægtepar uden Børn og 45 Kr., 54 Kr., 63 Kr., 72 Kr. og 81 Kr. for Ægtepar med henholdsvis 1, 2, 3, 4 og 5 Børn under Forudsætning af, at den paagældende har været arbejdsløs i 90 Dage i Løbet af 180 Dage.

Et Mindretal, bestaaende af *Black* og *Rysgaard*, kan tiltræde Bestemmelserne i 2det—6te Stykke i det omhandlede Flertalsforslag, men ønsker, at der i Stedet for den i 1ste Stykke foreslaaede Børnehjælp til arbejdsløse Medlemmer skal ydes en Hjælp i Naturalier (Kort til Indkøb af Brød, Sukker, Smør og eventuelt Mælk uden Betaling) til saavel arbejdende som arbejdsløse Medlemmer, for de arbejdendes Vedkommende dog kun for saa vidt de tilhører Fag, i hvilke den normale aarlige Arbejdsindtægt ikke overstiger 2 500 Kr.

Mindretallet bemærker herom følgende:

Det maa forekomme af ganske afgørende Betydning, at den Forøgelse af Arbejdsløshedshjælpen, som sikkert maa erkendes fornøden, ydes paa saadan Maade, at den indtil nærværende Tidspunkt foreliggende Afstand mellem Arbejdsindtægterne og de de arbejdsløse tilsikrede Understøttelser ikke forringes i hvert Fald for de lavere lønnede Fags Vedkommende. Det kan næppe bestrides, at de Arbejdsløshedsunderstøttelser, der er ydede i Henhold til den ved Lov af 8. Februar d. A. ændrede midlertidige Lov af 27. Oktober 1917 om overordentlig Hjælp til arbejdsløse, har virket svækkende paa Arbejdsvillien hos visse Grupper af lavt lønnede Arbejdere. En Forhøjelse af Understøttelserne til disse Arbejdere uden samtidig og tilsvarende Forbedring af de arbejdendes Kaar maa nødvendigvis medføre en Forøgelse i denne Svigten af Arbejdslysten, en Forøgelse saavel af Arbejdsvilliens Intensitet som af det Antal Arbejdere, den omfatter. Og der synes fra Samfundets Side vanskeligt at kunne rettes Bebrejdelse mod de paagældende i denne Anledning; det er i hvert Fald menneskeligt forstaaeligt, at de, naar Arbejdsløsheden giver dem bedre eller blot tilnærmelsevis lige saa gode Kaar som Arbejdet, da foretrækker den første. Intet Kontrolsystem, det være sig aldrig saa indsigtfuldt udtænkt, kan raade Bod paa de derved fremkomne Ulemper, blandt andet fordi den Arbejdskraft, der under disse Omstændigheder tilføres Arbejdsgiverne, tilføres dem under stærk Tvang og alene af den Grund er mere eller mindre værdiløs. Det maa derfor forekomme Mindretallet nødvendigt, naar der skal ydes forhøjet Arbejdsløshedsunderstøttelse til de lavt lønnede Arbejdergrupper, da at give de arbejdende Medlemmer af samme Grupper et tilsvarende Tilskud til deres Arbejdsindtægt.